

בדהרבי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד

פניני הלכה

טעמי הקוראים בבית האבל משניות זבחים ומנחות, והעדיפות ללמוד אז את ההלכות השייכות
נשאל מרן הגר"י רצאבי שליט"א בשו"ת עולת יצחק (חי' סי' רנ"ד): מהו טעם המקומות שנהגו לקרוא בבית האבל משניות מסכת זבחים ומנחות, כמובא בשלחן ערוך המקוצר הלכות נוחם אבלים סימן קפ"ז סעיף ט"ו, הלא טוב יותר שילמדו הלכות אבל הנוגעות לאבלים למעשה או עניינים כיוצא בזה: וזו תשובתו:

א) עיקר טעם הלימוד במשניות ידוע, כי משנה אותיות נשמה. אבל מה שקבעו באותן מקומות (בדרום תימן, כגון מחוז שְׂרַעַב) לגרוס אז דוקא במסכתות אלו, לפי מה ששמעתי מחכם אחד זקן, הרה"ג שלמה קרואני זצ"ל ואשר כתבתי תולדותיו במאמר שיר המעלות לשלמה, הנדפס בתחילת ספר מפי חכמים, שהיה מתרעם המשך בעמוד הבא

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

באהל מועד (במדבר א. א)

מובא בגמרא (סוטה ב.): דתניא רבי אומר למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין, ע"כ. ופרש"י: שהיין מביא לידי קלות ראש והוא גרם לה.

ואל יהא אדם חכם בעיניו ויאמר, 'אני מכיר את עצמי, ולא אכשל'. שהרי מעשה דר' אלעזר בן ערך מעיד כנגדו. שעל אף שהיה כמעייין המתגבר (אבות פ"ב מ"ח) והעידה עליו המשנה שם 'אבא שאול אומר משמו, אם יהיו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ורבי אליעזר בן הורקנוס אף עמיהם, ורבי אלעזר בן ערך בכף שנייה, מכריע את כלם'. ועם כל זאת כשהלך לגינוסר ואכל מפירותיה. נשתכחה התורה ממנו כמסופר בגמרא (שבת קמ"ו): אמר רבי חלבו יין של פרוגייתא (שם של עיר) והמים של דיומסת (שם של עיר) קיפחו עשרת השבטים מישראל. רבי אלעזר בן ערך נקלע לשם ונימשך אחריהם ונשכח לו תלמודו. כשחזר בא וקם לקרוא בספר תורה, ורצה לקרוא שמות י.ב. החדש הזה לכם, אמר 'החרש היה לכם'. התפללו החכמים עליו וחזר לו תלמודו. והיינו ששנינו, ר' נהוראי אומר, הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא תבא אחר כך שחברך יקיימה בידך ואל בניתך אל תשען. תנא לא ר' נהוראי שמו אלא ר' נחמיה שמו, ואמרי לה ר' אלעזר בן ערך שמו, ולמה נקרא שמו ר' נהוראי, שמנהיר עיני חכמים בהלכה, עכ"ל

ללמדינו שהאדם מחוייב שישמור וירחיק עצמו ויעשה גדרים לעצמו, לבל יגיע ח"ו למכשול. על אחת כמה וכמה כשמדובר בחינוך הילדים, שיש לאדם לזהר שלא יגרום הוא למכשול לילדיו. ר"ל, שעקב מעשה האב או דיבורו הילד מורד או ממרה פיו, ונמצא מחטיא. ועל זה וכיו"ב אמרו חכמים 'כשם שמצוה לומר דבר הנשמע, כך מצוה שלא לומר דבר שאינו נשמע. ונפרט מעט דוגמאות.

לא לשלוח את הבן ללמוד בישיבה של גאונים, או לישיבה שהשם לה מפורסם, אם הילד אינו גאון ואינו בר הכי. לצערינו הרבה נופלים בגלל שחיפשו עבור בנם ישיבה עם 'שם', או שהילד רצה ולא הסבירו לו את הדבר כדבעי.

לא לבקש מילד לעשות דבר שודאי לנו שלא יעשהו. ויזכר לטובה מורי ורבי ראש הישיבה הרה"ג אמנון סבג שליט"א שה' יאריך ימיו בטוב ושנותיו בנעימים ויחזקוהו בקו הבריאות, שהיה מבין וחודר לרוחו וראשו של כל תלמיד. ואזכיר דבר אחד שהוברר לי רק בחודש האחרון כאשר נכנסתי לבקרו. שאלתיו על התקופה אחר שנכנסתי לישיבה (שיעור א' ישיבה קטנה), שהייתי אני ועוד חבר תימני אחד, באים לתפילת ערבית של שבת מעוטפים בטלית כמנהג תימן, כאשר כל שאר התלמידים כמאתיים בחורים בלע"ה, היו ללא טלית (א"ה. אין ללמוד מזה הלכה למעשה). והראש ישיבה פנה לחברי ואמר לו להוריד את הטלית, ואילו אלי ראש הישיבה לא פנה כלל, ונשארתני כך כל שנות לימודי בישיבה. השיבני ראש הישיבה: 'חברך, ידעתי שאם אומר לו להוריד, הוא יוריד וישאר בישיבה. אך אותך היכרתי שאתה תימני גזעי, וחששתי שאם אומר לך להוריד הטלית, אזי תלך להתפלל אצל התימנים'.

גם אין להרצות לילד מוסר בשעת כעסו, כי אז בודאי ימרוד יותר. ואם באדם גדול הזהירו זאת חז"ל ולמדו זאת מהשי"ת בזמן חטא העגל שאמר למשה 'פני ילכו והניחותי לך' (שמות .) ואכמ"ל, כ"ש בקטן.

גם לא ללכת להתארח אצל אנשים שכל הזמן המארחים מעירים לילדים על הא ועל דא. וכן לא להתארח במקום שאין אפשרות לילד ללמוד תורה, או שיש לו אפשרות אך הפיתויים שם גדולים וקשה לו הדבר מאוד. ויש עצות לזה אך אכמ"ל כי כל עניין לגופו. לא לומר לילד מופנם לקרוא דברים או לענות תשובות מול אנשים אחרים. וכן עו"ה רבים הדברים, ואיזהו חכם הרואה את הנולד.

יערך מפי עליון, האיש היקר והנכבד, הרב **שילח יגאלי** הי"ו, משגיח מרן פוסק עדת תימן ונשיא המוסדות, העושה רבות למען הת"ת. יהא רעוא שיראהו זרע ויאריך ימים ושנותיו יהיו בנעימים, ויזכה להגדיל תורה ולהפיעה ברבים, לחזק מסורת אבותינו הקדושים בכל הפניות ובכל המרחבים, בשפע רב משוכן מרומים.

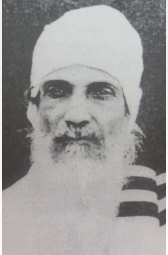
פניני הלכה

המשך מהעמוד הקודם

פתרונות לפרשת 'במדבר'
אחודה חידה! עד גיל שלושים הכח
הולך ומוסיף, מגיל חמישים הכח הולך
ופוחת, וההפרש ביניהם עשרים.
הזוכה: מי שהכל שלו.
מי בתמונה? שבוע אחרון לפתרונה!

אזרח חיה!
סמוכות בפרשיות
וסמוכות באותיות
זו לפנים וזו לאחור
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

עליהם, ואומר כי הוא מפני שמצוי להתקבץ בבית האבל אנשים ממקומות שונים כידוע, ועלידי זה היו באים מקצתם לידי ויכוח והתנצחות בדברי תורה, וזה הביא לקנטורים ומחלוקות שאינם לכבוד המת והמשפחה, אי נמי גרם להם לעבור לנושאים אחרים שאסור לעסוק בהם בבית האבל, על כן קבעו אצלם ללמוד דוקא בעניינים שרובם ככולם אינם יודעים ולא מבינים, ועל-כּלפנים אינם מבינים את עמקם עד כדי להתווכח, וממילא נחה ושקטה האר"ש, עד כאן דבריו. ועייין עוד מ"ש בס"ד בשערי יצחק שיעור מוצאי שבת קודש חקת ובלק ה'תשע"ב ב"שכ"ג:

ולאידיך גיסא שמעתי ממי שחידש לכך מדעתו טעם נחמד, שבחרו ללמוד בעניין קרבנות, עלפי הא דאיתא בסתרי תורה שבזוהר הקדוש לך'לך דף פ"א סוף ע"א שרוח המת עולה לאותו מקום שיצאה ממנו, כמו שנאמר (קהלת י"ב, ט) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה, ולוקח אותה מיכאל הכהן הגדול ומקריב אותה קרבן ריחניחוח לפני הקב"ה יעו"ש, וכן הוא בזוהר חדש שם בפרשת לך'לך דף כ"ד. וזהו שאומרים בהקפות שעושים סביב מפתח המת, שערי המקדש יפתח לך מיכאל, ויקריב נשמתך כקרבן לפני אל. ועייין עוד למהר"י ונה ברכב אלהים, המרכבה השלישית דף ס' ד"ה ומוזה:

ב) ואכן לטעם הראשון קשה לכאורה שאם כן למה לא קבעו ללמוד גם בסדר טהרות. ויש לתרץ דאין הכי נמי מודה הוא לטעם השני, אך אי משום הא לחוד לא היו עוזבים את העיקר ולגרסו אך ורק אותן משניות. ועוד אפשר לומר לפום מאי דאיתא בסוף מנחות דף קי. כל העוסק בתורת עולה, כאילו הקריב עולה מנחה חטאת ואשם. לכן לומדים עניינים אלו, שיהיו ככפרה למת. אעפ"י שעיקר הכוונה בזה למי שלומד בהבנה, כמ"ש בס"ד בנפלאות מתורתך פרשת ויקרא על פסוק ושחט אתו על ירך המזבח ד"ה והנה. ועכ"פ אצלינו לא למדו כלל משניות, וכעיקר הדין. ואפילו היום בארץ ישראל, מי שרוצה ללמוד שם משניות, הבקיאים מונעים אותו. איתמר. אבל לענ"ד, במקצת הזמן שפיר דאמי לקרוא אותן משניות, כדבר האמור. אלא אם כן עדיין אין האבלים יודעים את ההלכות הנוגעות אליהם כעת, שאז הן קודמות:

ועכשיו בחודש סיון ה'תשע"ה ב"שכ"ו הגיע לידי קונטרס חיי היהודים בארץ תימן, שחיבר ר' שלמה כוכבי, נכד הרה"ג רצון עמרם זצ"ל, אב"ד שרעב, שעדיין לא יצא לאור עולם. וראיתי שם בדף מ"ב כי מנהגם שלומדים במשנה, במסכת זבחים ומנחות, לרמוז שמיתת הצדיקים מכפרת על הדור, כזבחים ומנחות שהיו נקריבים על גבי המזבח. ולומדים גם בזוהר הקדוש בפרשת ויחי. ובזמן האחרון תיקנו חכמי תימן [לימוד בספר] עילוי נשמות, הכולל משנה, הלכה, אגדה, דברי קבלה, תהלים והספדות עכ"ל:

ג) איך שיהיה, זהו שכתב הגר"מ שטרנבוך שליט"א בספרו תשובות ונהגות חלק א' סימן תרצ"א דף תנ"ח ריש ע"א, כי מנהג אנשי תימן שהאבלים שותקים כל שבעה, שנאמר האנק דום (יחזקאל כ"ד, י"ג) [עייין מועד קטן דף ט"ו ודף כ"ז]. וגשר החיים חלק א' פרק כ"א סימן ז' דף רכ"ה. יב"ן. והבאים אצלם לנחם, רק לומדים שמה משניות לעילוי נשמת הנפטר, ונותנים צדקה והאבלים שותקים, ומנהג ותיקין הוא. גם אצל אשכנזים יש נוהגין להניח קערה למעות צדקה לתת לעילוי נשמתו, כל אחד כפי השגת ידו עכ"ל:

כתב כן כלפי מנהגם שהם אשכנזים, שהאבלים משוחחים עם הבאים לנחמם על אודות הנפטר, או שהמנחמים מספרים עליו. שזה לא נהגו בקהילותינו. אבל הלימוד רק במשניות, נתפשט אצל רבים בזמן האחרון בהשפעת בני מחוזות הדרום כנוכר לעיל. ומנהג נתינת הצדקה לא שמענו, אבל נודע לי מידידי הרב יואב חלא יצ"ו, כי בעיר ראש העין, שרובה תימנים, ולשעבר כולה, הרבה נוקקים מצטרפים לסעודת הערב אצל האבלים ע"כ. והגר"מ שטרנבוך לפי שהיתה לו ישיבה בעיר הנוצרת לעיל, שנים רבות וועל אודות ספרי תורה שראה שם, כגון אַלְבֶּם, כתב בספרו מצות היום וכו' כנראה ראה זה וכיוצא בזה. ונותנים המנחמים לאבלים כיום כסף, בעבור קניית האוכל לאורחים האוכלים עמם, במקום מה שהיה נהוג בקהילותינו בעבר להביא עמם את האוכל עצמו, כמ"ש בס"ד בעיני יצחק על שלחן ערוך המקוצר הלכות ניהום אבלים סימן קפ"ז אות ל"ח ד"ה בזמנינו:

הַנְּשֻׁחָ בַּה' הַסֵּד יִסְבְּבֵנוּ

מתוך ספר עקבי שלום להרב שלום עוזיירי זצ"ל (עמ' קמ"ד)

פעם התווכחו שניים על הצלחת האדם בחיי העה"ז. אחד אמר אשר חיי האדם והצלחתו תלוי בזריזותו וחריצותו. אם הוא ישתדל ויתגיע במלאכתו או במסחר וכיוצא, אז ישיג כל מבוקשו ואם יישב בחיבוך ידיים לא ישיג כלום. והשני אמר כי הכל ברצון השי"ת שאפילו מי שהוא חרוץ וזריז אפשר שלא ישיג כלום ואף מי שהוא יושב אפשר ברצון השי"ת שישגי איזה הצלחה ואושר בעולם. ובעת שהיו מתווכחים היו יושבים ומסתופפים בצל אילן תפוח שהיה גדול וגבוה בעל ענפים גדולים ומסוככים אז נשאו עיניהם ויראו והנה תפוח אחד נחמד למראה וטוב למאכל אבל היה גבוה מאד וקשה להגיע אליו מרוב גבהו ומרוב תסבוכת הענפים אשר סביבו. קפץ הראשון וטיפס על ענפי האילן מאחד לשני ומשני לשלישי עד שהגיע לתפוח וקטפו והתחיל לרדת והתפוח בידו. כשהגיע לאמצע האילן בירידתו התחיל להשתבח ולהצדיק את דבריו לפני חברו ואמר לו עכשיו ראה איך צדקתי בדברי. הנה אני שנתעייפתי ועליתי באילן עד שהגעתי לתפוח וקטפתי אותו אוכל אותו ואהנה בו לנגד עיניך. ואתה שישבת לך לא השגת כלום ועם שהוא מדבר נפל התפוח מידו לבין ידי חברו היושב והוא תיכף ומיד החזיק בתפוח ויאכלהו. ואמר תראה איך ברצון השי"ת הגיע לידי התפוח בלי שאני טרחת כלל ואדרבה הזריזות והחריצות שלך היתה בשבילי. נמצא שהעיקר רצון השם והשגחתו וברוך הגבר אשר יבטח בד'.

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת
מרת חביבה בת רחמה
אוחנינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת
מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכון, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

מה עושים כשנמצאה טעות בספר תורה מקודש

ידוע גדולת ומעלת ספר תורה, ע"כ מחמירים מאוד בקדושתו, ולכן אם נמצאה בו טעות נחשב כחומש בעלמא ומחזירים אותו להיכל ומוציאים אחר. כך היה נהוג דרך כלל. אך היו ספרים מקודשים ביותר שלא החזירו אלא עשו דבר אחר. וכך מובא בספר 'זכרון תימן' (עמ' רל"א) בזה"ל:

בתי כנסת היו בצאלע, האחד גדול והשני קטן יותר. בית הכנסת הגדול היה אחד מבתי הכנסת הגדולים בתימן כולה. ארכו יותר מעשרים מטר ורחבו כחמשה עשר מטר.

בשני בתי כנסת היו חמישים ספרי תורה, אחד מהם נודע בקדושתו, ושמו "מרי יהודה בטיחה", על שם הסופר שכתבו. יהודים מכל הסביבה היו נודדים לו ועולים אליו כדי להיוושע בזכותו. תופעה מיוחדת היתה לספר זה: אם נמצאה טעות באמצע הקריאה, היו מכסים את היריעה במטפחת, אומרים השכבה למרי יהודה בטיחה, מורידים את המטפחת והנה הטעות נעלמה (ענין זה יש לו מקור בהלכה), עכ"ל. אם ראשונים כמלאכים... ואלו קדושת ומעלת ספריה, על אחת כמה וכמה מה היו עצמו.

לרפואת דוד בן יאיר והודיה בת אוריאל אהרן בתשכע"י

יהודי אחר שהיה בקרבת מקום וראה כל מה שאירע, מיהר לשיבת "בית אל" כדי להודיע לחכמי הישיבה שרבים הרש"ש הסתבך בצרה גדולה וכי הוא זקוק לעזרה. ובשעה שנכנס אותו יהודי להיכל הישיבה מתנשף מהריצה שרץ כל אותה הדרך השתומם לראות את רבנו יושב במקומו ומתעמק בלימודו כאלו לא אירע דבר.

(הרש"ש הקדוש עמ' 94)

ויעשו כן בני ישראל וישלחו אתם (במדבר ה. ד)

שי"ל להגיד שבחם של ישראל שאע"פ שדבר זה קשה בעיניהם לשלח איש את אביו או אמו או בנו מביתו, מ"מ קיימו מצות השי"ת ולא עכבו.

ונסמכה פ' איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם לפר' וישלחו מן המחנה. שי"ל ע"ד אזהרה, לומר מי גרם לאלו להיות משולחים, הוי אומר בשביל חטאתם כאשר נתלה ונצרף כל זה בא בחטא אדה"ר שגרם מיתה והגביר כח הקליפה כנודע, לפיכך צריך אדם לזהר מכל טומאה כל מה דאפשר וקדוש יאמר לו.

(מים שאובים' למהר"ר הלוי זצ"ל)

ויקריבו הנשיאים את חנוכת המזבח (במדבר ז. י)

איתא במדרש רבה ותנחומא כשראה אהרן חנוכת הנשיאים חלשה דעתו שלא היה עמהם בחנוכה לא הוא ולא שבטו א"ל הקב"ה למשה לך אמור לאהרן אל תירא, לגדולה גדולה מזאת אתה מוכן הקרבנות כל זמן שבהמ"ק קיים הם נוהגים אבל הנרות לעולם אל מול פני המנורה יאירו עכ"ל.

הנה יש לשאול כיון שהנשיאים התנדבו נדבה זו לחנוכת המזבח מרצונם הטוב בלי שום הכרח מי מנע לאהרן ע"ה מלהתנדב כמותם הי"ל להתנדב ולא יצטער ולא יצטרך לניחומים ומי מוחה בידו. ונלענ"ד אם אפשר בהקדים מ"ש הרב שפתי כהן על התורה פר' קרח ומביאו הרב חיד"א בס' פני דויד וז"ל כל שבט לוי היו עניים שלא לקחו מהביזה ולא שאלו ממצרים לפי שהיה שכר שעבוד ושבט לוי לא נשתעבדו ושבט לוי אף שהיו רואים ישראל מלאים מכסף וזהב וכל טוב ארץ מצרים הם לא היו חומדים שום דבר אך קרח היה חומד מומן הרבה ונודמן לו אוצר א' מיוסף הצדיק ע"ה לדעתו עש"ב.

אמור מעתה שכיון שאין לאהרן ע"ה ממה להתנדב כמו שהתנדבו הנשיאים שהיו עשירים מש"ה חלשה דעתו עד שהוצרך לניחומים מהשי"ת ודו"ק ונכון.

(חיי שלום' למהר"י הכהן זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

מי בצרה?

יהודי אחד שיצא מביתו לערוך קניה לצורך משפחתו עבר דרך בית מרוח של הגויים ובידו לחם ואבטיח שקנה קודם לכן.

בבית המרוח ישבו צעירים רבים ריקים ופוחזים ששחקו בקלפים. בחוץ ישב בריון אחד שחפש לו להתלוצץ כדי להפיג את שעמומו ולרומם את מצב רוחו.

כך כשעבר היהודי לתומו על פניו בדרכו חזרה לביתו, קם הבריון וחסף את האבטיח מידו של היהודי וחזר לשבת במקומו כאילו לא אירע דבר.

היהודי שבקש בנעימות מאת הגוי שיחזיר לו את האבטיח נתקל בצחוק פרוע ומלגלג.

היהודי שעמד חסר ישע פנה אנה ואנה לבקש עזרה מאת אחיו היהודים העוברים ושבים אך נתקל בסירוב מצדם כי מי יעז לסכן את עצמו לגשת לברנש הזה.

למזלו הטוב של היהודי, הלך בשעה זו רבנו בדרכו לשיבת "בית אל". היהודי שראה מרחוק את רבנו נגש אליו וספר לו את כל מה שארע לו עם הבריון היושב פתח בית המרוח.

נכמרו רחמי רבנו עליו, ניגש אל הפוחז והוא ופקד עליו להחזיר ליהודי את האבטיח.

אולם לא די שלא שמע הפוחז לקול רבנו אלא ביקש גם להכעיסו. הוא שלף סכין שהיתה מונחת מתחת לבגדיו סמוך לבטנו וביקש לפלח את האבטיח לאכלו.

רבנו שהקפיד עליו נתן בו עיניו בקפידה ובו ברגע, במקום שיתחב את ראש הסכין בתוך האבטיח תחב את הסכין בתוך בטנו כשהוא נופל ארצה מתבוסס בדמו.

נגש רבנו במתניו, לקח את האבטיח, החזירו ליהודי ואמר לו "מהר ברח מכאן ולך לביתך".

צעקות שבר שצעק הבריון הזעיקו את חבריו לעזרה. "היהודי דקר אותי!" "היהודי דקר אותי!" החל לצעוק. הפוחזים והריקים שנמצאו בתוך בית המרוח יצאו כששנאת נקם בלבם אך לא הבינו את פשר צעקותיו.

"היכן היהודי שדקר אותך?" שאלו. "הרי אין אנו רואים אף יהודי כאן" - הוסיפו לומר.

הבריון שגם הוא הרים את ראשו לא ראה איש עומד לידו. "לא יתכן" - אמר. "ברגע זה עמד היהודי על ידי מענין שבין רגע נעלם".

יהודי אחר שהיה בקרבת מקום וראה כל מה שאירע, מיהר לשיבת "בית אל" כדי להודיע לחכמי הישיבה שרבים הרש"ש הסתבך בצרה גדולה וכי הוא זקוק לעזרה. ובשעה שנכנס אותו יהודי להיכל הישיבה מתנשף מהריצה שרץ כל אותה הדרך השתומם לראות את רבנו יושב במקומו ומתעמק בלימודו כאלו לא אירע דבר.

רבנו השתמש בשם המפורש, עשה קפיצת הדרך וכהרף עין נעלם משם והגיע לבית המדרש.

(הרש"ש הקדוש עמ' 94)

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

לומדים בעמל ויוצאים להתרענונות בטיילת

ילדים מתוקים
מהוואי הגנים

עמל השקיע וזכה במבצע

אוהבין זה את זה
התלמיד הנעלה
מולאבי דורחי ני"ו

יהא רעוא שיעלה מעלה
בתורה וביראה

כיתה אי סיימו בס"ז
פרשת וישב בידיעה ושינון
וחגנו מסיבה כאשר אחת
האמהות הפתיעה בעוגה

חכמי תימן

הרב דוד ב"ר שלמה משרקי זצ"ל נולד בשנת התני"ז לערך. מגדולי חכמי תימן. עמד בראש ישיב "בית אלאוסטא", והעמיד תלמידים הרבה. אחד מגדולי תלמידיו הוא הגאון מהרי"ץ ז"ל שמזכירו פעמים רבות בספריו. חיבר ספר "שתילי זתים", ביאורים וחדושים בדרך קצרה סביב שו"ע או"ח. ספר "ראשי בשמים", כנ"ל על שו"ע יו"ד עד סימן ק"י. ספר "רביד הזהב", שאלות ותשובות בפלפול ובקיאות רחבה, וחדושים על לשונות השו"ע ורמ"א ז"ל. בכל ספריו נמשך אחרי פסקי מרן.

נפטר בשנת
התקל"א

התודה...

הברכה...

להאיש המיוחד באדם השוכן במרחקים, אך לבו ונפשו לחזק מסורת נאמנים, השומרים מסורת אבותינו הקדושים, הרה"ג דודון אחיאלי שליט"א יזכהו ה' ב"ה להגדיל תורה ולהגדירה, ולהגביר חיילים לתורה ולתעודה, וחפץ ה' בידו יצלה ואור התורה יתך מאור החמה עליו יורה, וירבה זרעו ותלמידיו כחול ימה, עושים רצון קונם באהבה רבה, ויוכה לשנים רבות ומועדים טובים וחיים ארוכים, ואנן פרץ ואנן יוצאת מאצלנו יוצאים, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

גני ילדים / תלמוד תורה

"עטרת חיים"

ע"ש המהרי"ץ ורבו"ק זצוק"ל
לבני תורה ק"ק תימן - אלעד
רח' הרא"ש 2 טל: 03-9097022
בניארות ובהכוננת מרן הגאון הרב יצחק רצאבי שליט"א
בראשות הרב אליהו נהרי שליט"א

זה הזמן להוסיף בקדושה, בתורה וביראת שמים טהורה וצרופה,
עם שמירת מסורת אבותינו הקדושים.

הודעה בדבר רישום לשנת הלימודים תשע"ט

הננו להודיע לציבור בני התורה כי נפתחה ההרשמה

לשנה"ל תשע"ט הבעל"ט

לגני הילדים גילאי 3-4-5
לכיתות התלמוד תורה

יש להצטייד
בצילום ת"ז
של שני ההורים
+ סכח

לרישום:

יש להגיע למזכירות הת"ת רח' הרא"ש 2, או להתקשר לטל: 03-9097022

אין בהרשמה התחייבות לקבלת התלמיד | קבלת התלמיד מותנית באישור ועדת הקבלה

לזש"ק

יובל בן דוד

ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב

טליה בת מנשה